

og ikke af Kapitalen selv. Det er ikke den passive Kapital, det er de passive Kapitalister, der rammes ved denne Afgift. Men saa vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at naar det under Behandlingen af Finanslovforslaget fra det ærede Medlem Hr. Rodes Side blev gjort gældende, at vi ved denne Formueafgift, Kriseafgift, skulde tage tilstrækkeligt Hensyn til, paa hvad Tid Formuen er opstaaet, beror det jo paa den fuldkomne Misforstaaelse fra det ærede Medlems Side, at vi her skulde ønske at foretage nogen Valutaregulering. Det ærede Medlem, der har saa udmærket en Hukommelse om, hvad der skete i Valutaraadet, vil ganske utvivlsomt ogsaa have Erindring om den Ting, at alle var enige om under disse Forhandlinger, at hvad enten vi blev nede ved 60, eller vi gik op til 100 med Kronen, vilde vi skabe en Række Uretfærdigheder, som vi ikke ved nogen Art Reguleringer vilde være i Stand til at komme over. Snart vilde det være det levende Erhverv, snart den passive Kapital, der vilde komme til at lide; men der vilde ikke være nogen Mulighed for at skabe fuldstændig Retfærdighed.

Det er altsaa ikke en Valutaregulering, der forelægges her ved Regeringens Forslag. Nej, det, der sker, er, at man siger: Den Politik, Rigsdagen har vedtaget i 1924, har medført, at Erhvervene klager og klager med Rette over, at det, der er sket siden da, er en Skæren i Erhvervenes levende Kød; og samtidig med, at de lider dette, bliver de passive Kapitalister paa Grund af samme Foranstaltninger stillet saa meget bedre, de faar Værdien af deres Formue forøget med 50 pCt. Krisen og Stigningen i Formuen skyldes det samme, nemlig de Forhold, der er indtraadt siden 1924, det har intet at gøre med en almindelig Valutaregulering. Der har aldrig nogen Sinde været foreslaaet nogen Afgift, der mere rigtigt rammer the unearned increment, den ufortjente Formueforøgelse, end det, der her er foreslaaet. Jeg ønsker at tilføje, at hvis der fra anden Side skulde være Mulighed for at paavise Veje, ad hvilke man paa anden Maade, ved Ændring i det foreliggende Lovforslag, kan skaffe de fornødne Midler paa lige saa retfærdig Maade, vil vi naturligvis være villige til at overveje det med Velvillie, men Betingelsen maa være, at vi ikke lader ekstraordinære Udgifter ved Tilskud afholde, uden at vi skaffer ekstraordinære Indtægter; det værste, vi kunde gøre, ogsaa for Krisen i sin Helhed, vilde være at lade Krisen ødelægge den Finansbalance, vi nu er naaet til.

Idet jeg herefter gaar over til Behand-

lingen ikke af Middelet, Formueskatten eller Formueafgiften, men til de Foranstaltninger, der ønskes foretaget paa dette Omraade, vil jeg gerne komplimentere Regeringen, fordi den ikke alene har taget fat paa de nuværende Forhold og blot foreslaaet Bestemmelser, der, om jeg saa maa sige, letter Overgangen, letter Tilvænningen til den nye Tingenes Tilstand, hvor vi nu er kommet ind, men at den ogsaa foretager Foranstaltninger, som straks direkte vil forøge Produktionen, og endelig og ikke mindst, fordi den tiltrettelægger en Udvikling af vort Lands fremtidige Produktion. Forslaget omfatter jo alle Erhverv, og alle Erhverv er ramt af Krisen, og selv om Krisen virker højst forskelligt paa de forskellige Erhverv, tror jeg ikke, der er nogen, der finder det urimeligt, at man søger Støtte til dem alle. Krisen rammer Landbruget ikke mindst haardt derved, at Landbruget sidder, eller mange af Landbrugerne, sidder med for høje faste Udgifter. Mange har naturligvis spekuleret galt under Krigen, og man kunde nu spørge, om det er rimeligt, at Samfundet træder til dør. Er det ikke selvforskyldt? Ja, det kan man jo diskutere op og ned om, men fra eet Synspunkt kan der ikke være Tvivl om, at vi skal lette Tilvænningen, og det er fra det Synspunkt, jeg hele Tiden lægger til Grund, nemlig Produktionssynspunktet. Skulde vi lade Landbruget helt igennem eller dog i stor Maalestok skifte Ejere, betyder det jo aldeles givet en vis Tilbagegang i Produktionen, det ved vi alle, og skal der skiftes Ejere, og gaar det ned ad Bakke, afklædes Gaardene saa langt, man mener, man kan gøre det, og deraf følger direkte en Nedgang i Landbrugsproduktionen. Selv om man altsaa rent teoretisk kunde diskutere om det retfærdige i at støtte det Landbrug, som maaske for en Del selv har været ude om sine vanskelige Forhold, tror jeg ikke, der kan være Tvivl om, at vi set fra Samfundsproduktivitetens Synspunkt er nødt til at gøre det.

Jeg nævner først Lovforslagets § 13, som angaar de Husmænd, der har erholdt Laan af Staten i Henhold til Lovene af 1917 og 1919. Forslaget her er et Tilvænningsforslag, om jeg saa maa sige, det er et Forslag, som gaar ud paa at udskyde Afdragene af disse Laan i 2 Aar.

Jeg skal derefter nævne § 12, som gaar ud paa at forøge den Støtte, der efter Loven af 1925 gives til Driftslaaneforeninger. Paa forskellig Maade har man søgt at lette disse Foreninger nu i den vanskelige Overgangstid; medens der som Laan tidligere kun kunde gives indtil 80 pCt. af den Ga-